

Chương 12

Bản nhạc “The Monster Mash” phát âm ã từ những chiếc loa cao năm bộ ở đằng sau thùng chiếc Dodge của thị trưởng Tanasee. Những mạng nhện giả phủ quanh chiếc xe thành một đám tơ rối và hai tấm bia đặt trên sàn xe. Chiếc Dodge chạy ngược lên đường Main với đám phù thủy và ma cà rồng, cả những chú hề và công chúa kéo theo phía sau. Những thanh âm líu ríu phấn khích của bọn hồn ma và yêu tinh hòa vào tiếng nhạc và bắt đầu cuộc diễu hành Halloween hàng năm.

Delaney đứng trong đám người thừa thốt trước cửa tiệm thẩm mỹ của nàng. Nàng rung mình và co người trong chiếc áo choàng len màu xanh với những chiếc khuy áo to lấp lánh. Nàng lạnh cóng, khác với Lisa đang đứng bên cạnh trong chiếc áo ấm B.U.M và đeo một đôi găng tay bằng vải cotton. Báo chí đã dự đoán về một đợt ấm áp trái mùa sẽ đến vào ngày cuối cùng của tháng Mười. Nhiệt độ được cho là sẽ đột ngột vượt quá mười lăm độ.

Hồi còn nhỏ, Delaney rất thích cuộc diễu hành trong lễ Halloween. Nàng thích ăn mặc đẹp và băng qua thị trấn đến phòng thể dục ở trường trung học nơi sẽ bắt đầu cuộc thi hóa trang. Nàng chưa bao giờ thắng, nhưng dù sao nàng cũng thích chúng. Chúng cho nàng cơ hội ăn diện và trang điểm. Nàng tự hỏi không biết người ta có còn phục vụ rượu táo và bánh rán phủ mật đường và liệu thị trưởng mới có phát những túi kẹo nhỏ như Henry đã làm hay không.

“Cậu có nhớ hồi học lớp sáu bọn mình cạo lông mày rồi ăn mặc như những tên sát thủ tâm thần có những tia máu phụt ra từ cổ không?” Lisa hỏi bên cạnh Delaney. “Và mẹ cậu đã rất tốn thời gian vào nó?”

Nàng nhớ rất rõ. Năm đó mẹ nàng đã làm cho nàng một bộ đồ cô dâu ngớ ngẩn. Delaney giả vờ thích bộ trang phục, chỉ để khi đến cuộc diễu hành sẽ đổi thành một sát thủ ngậ ngựa máu me không có lông mày. Nghĩ lại, nàng không biết làm sao mình có thể thu hết dũng khí để làm chuyện mà nàng biết rằng sẽ khiến cho mẹ nổi giận.

Năm sau Delaney bị bắt ăn mặc như một Xi trum.

“Nhìn thằng bé kia và con chó của nó kia.” Delaney nói, chỉ vào một cậu bé ăn mặc như một cái hộp khoai tây chiên McDonald và con chó chồn của nó thì bị trang điểm thành một hộp sốt cà chua. Đã rất lâu rồi Delaney chưa lái xe tới tiệm McDonald. “Mình thêm một cái bánh kẹp Quarter Pounder với pho mát ngay bây giờ.” Nàng thờ dài, hình ảnh một cái bánh kẹp thịt bò béo ngậy khiến nàng thêm nhỏ dãi.

“Có thể tiếp theo sẽ có một cái đi dọc trên đường phố đấy.”

Delaney liếc xéo bạn mình. “Tớ sẽ đánh cậu vì câu này đấy.”

“Cậu không đầu nổi tở đầu, cô gái thành thị à. Trông cậu đang run gần chết trong cái áo khoác to tướng kia.”

“Chỉ là tở cần thích nghi với cái khí hậu này,” Delaney càu nhàu, nhìn một phụ nữ và đưa con hóa trang thành khủng long từ vỉa hè đang hòa vào đoàn diễu hành. Một cánh cửa mở ra và đóng lại đầu đó phía sau nàng, và nàng quay lại nhưng không có ai bước vào tiệm thẩm mỹ cả.

“Louie đâu rồi nhi?”

“Anh ấy đang diễu hành cùng với Sophie.”

“Đóng vai gì?”

“Rồi cậu sẽ thấy. Một thứ bất ngờ đấy.”

Delaney mỉm cười. Nàng ngạc nhiên về nỗ lực của bản thân. Sáng nay nàng đã phải dậy thật sớm, nhưng nếu mọi chuyện diễn ra đúng kế hoạch, thì công việc kinh doanh của nàng sẽ khởi sắc.

Một chiếc xe tải thứ hai chậm chậm diễu qua với một cái vạc bốc khói to tướng và một phù thủy đang ba hoa ở trên cái sàn phẳng. Không tính đến mái tóc đen xộc xệch và bộ mặt xanh lè, bà già đó trông có vẻ quen quen.

“Bà phù thủy đó là ai vậy?” Delaney hỏi.

“Hừm. Ồ đó là Neva. Cậu còn nhớ Neva Miller chứ hả?”

“Dĩ nhiên là nhớ.” Neva rất hoang dại và kỳ quặc. Cô ta từng làm Delaney thích thú với những câu chuyện về ăn cắp rượu, hút cần sa và làm tình với cả đội bóng đá. Và Delaney nuốt lấy từng lời. Nàng rướn người tới Lisa và thì thầm, “Có nhớ lúc cô ta kể với bọn mình về chuyện làm tình bằng miệng với Roger Bonner khi anh ta lôi cậu em đi trượt nước không? Và vì cậu chẳng biết làm tình bằng miệng là thế nào nên cô ta mô tả hình ảnh rất chi tiết?”

“Đúng rồi, và cậu bắt đầu nôn ọe.” Lisa chỉ vào người đàn ông lái xe tải. “Đó là chồng cô ta, mục sư Jim.”

“Mục sư? Trời đất ơi!”

“Phải, cô ta đã được cứu rỗi hay tái sinh hoặc đại loại như vậy. Mục sư Jim giảng đạo ở cái nhà thờ bé nhỏ trên đường số Bảy đó.”

“Đó là mục sư Tim,” một giọng nói quen đến mức đau đớn vang lên đằng sau Delaney.

Delaney thầm rên rỉ trong lòng. Đó là kiểu quen thuộc của Nick, cứ nhảy ra từ sau lưng nàng khi nàng ít trông đợi anh xuất hiện nhất.

“Làm sao anh biết đó là Tim?” Lisa muốn biết.

“Chúng tôi đã xây nhà cho anh ta vài năm trước.” Giọng của Nick trầm, như thể anh đã không nói nhiều trong buổi sáng hôm nay.

“Ồ, tôi nghĩ rằng có thể anh ta sẽ cầu nguyện cho linh hồn của anh đấy.”

“Không. Đã có mẹ tôi cầu nguyện cho linh hồn của tôi rồi.”

Ánh mắt Delaney quét nhanh qua vai. “Có thể bà ấy nên hành hương tới Lourdes hoặc tới chỗ hòm bánh bột ngô ở New Mexico.”

Một nụ cười nhẹ nhõm gọn trên miệng Nick. Anh kéo cái áo ấm có mũ trùm qua đầu. Những sợi dây trắng thả xuống ngực anh. Tóc của anh buộc ra sau. “Có thể,” đó là tất cả những gì anh nói.

Delaney lại quay sang đoàn diễu hành. Nàng nhón vai lên và rúc mũi vào trong cổ áo choàng. Chỉ có một thứ tệ hơn bị Nick trêu chọc, và đó là tự hỏi tại sao anh còn chưa trêu chọc nàng. Nàng rất ít khi gặp anh từ cái này nàng gõ cửa sau văn phòng anh. Theo thỏa thuận ngầm, họ tránh mặt nhau.

“Anh ở đâu mà giờ mới đến vậy?” Lisa hỏi anh.

“Tôi có vài cuộc gọi giao dịch ở văn phòng. Sophie đi qua chưa vậy?”

“Chưa.”

Bốn cậu bé ăn mặc như những cầu thủ khúc côn cầu đẫm máu đi qua trên chiếc Roller Blades và theo sát phía sau là Tommy Markham kéo theo vợ trong cái xe kéo hai bánh. Helen hóa trang thành nữ bá tước Godiva, và mặt sau chiếc xe kéo treo một tấm biển có đề dòng chữ HAIR HUT CỦA HELEN. CẮT TÓC ĐẸP VỚI GIÁ MƯỜI ĐÔ LA. Helen vẫy tay và gửi những cái hôn gió đến đám đông, và trên đầu cô ta có một cái vương miện gắn kim cương giả mà Delaney dễ dàng nhận ra.

Delaney buông thõng vai xuống và lộ nửa dưới khuôn mặt ra ngoài. “Thật tội nghiệp! Cô ta vẫn đội cái vương miện chào đón cựu học sinh.”

“Cô ta đội nó hằng năm cứ như cô ta là Nữ hoàng Anh hay là cái gì đó tương tự.”

“Có nhớ lúc cô ả vận động cho giải nữ hoàng cựu học sinh, và tớ đã không làm như vậy bởi vì tranh cử là trái với luật không? Sau khi cô nàng thắng giải nhà trường đã không tước danh hiệu của cô ta? Vương miện đó lẽ ra là của tớ.”

“Cậu vẫn còn diên tiết vì chuyện đó à?”

Delaney vòng tay quanh ngực. “Không.” Nhưng nàng vẫn còn bực. Nàng bực bản thân vì đã cho Helen khả năng chọc tức mình sau nhiều năm. Delaney lạnh cóng, có thể đã rối loạn thần kinh chức năng, và rất dè chừng người đàn ông đứng đằng sau nàng. Hết sức dè chừng. Không cần phải nhìn nàng cũng biết anh đứng gần tới mức nào. Nàng có thể cảm thấy anh tựa hồ một bức tường sống to lớn.

Trừ cái lần Nick đi xe đạp trong cuộc diễu hành giống như một vận động viên nhào lộn xe đạp diên khùng và kết thúc với những mũi khâu trên đỉnh đầu, anh đã luôn đóng vai một tên cướp biển - luôn luôn như vậy. Và mỗi năm nàng

lại một lần nhìn thấy miếng dán mắt và thanh gươm giả của anh, và nàng bắt đầu thấy ớn lạnh. Một phản ứng kỳ cục khi nghĩ đến việc anh thường bảo rằng trông nàng rất ngớ ngẩn.

Nàng quay đầu và lại ngược nhìn anh với mái tóc đen buộc ra sau thành đuôi ngựa và cái vòng nhỏ trên tai. Anh trông vẫn giống như một tên cướp biển, và nàng cảm thấy một chút ám áp rộn lên trong lòng.

“Tôi không thấy xe hơi của cô ở đằng sau,” anh nói, mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

“Ừm, không. Steve lái đi rồi.”

Anh nhăn trán lại. “Steve?”

“Steve Ames. Anh ta làm việc cho anh đấy.”

“Cậu nhóc rất trẻ với mái tóc nhuộm vàng?”

“Anh ta không trẻ đến mức đó đâu.”

“Ừ - hừ.” Nick đứng trên một chân và hơi nghiêng đầu qua một bên. “Chắc hẳn là không.”

“À, anh ta tử tế.”

“Hắn là một tên ẻo lả.”

Delaney quay lại và cau mày với bạn nàng. “Cậu cho rằng Steve ẻo lả à?”

Lisa nhìn Nick rồi Delaney. “Cậu biết tớ quý cậu, nhưng e hèm, tên ấy nhìn bộ tịch lắm.”

Delaney nhét tay vào túi và quay qua nhìn Công chúa ngủ trong rừng, Cô bé lọ lem, và một thỏi sô cô la Hershey’ Kiss đi ngang qua. Đúng vậy. Đi chơi với anh ta hai lần, và cậu chàng ra bộ chơi guitar mọi lúc. Từ Nirvana. Metal Head. Mormon Tabernacle Choir. Steve chơi hết thấy, và điều đó ‘thật’ dễ ngượng. Nhưng anh chàng là điều gần nhất với một người bạn trai mà nàng có, mặc dù nàng không hề gọi anh như vậy. Anh ta là người đàn ông duy nhất còn hẹn hò được đã quan tâm đến nàng từ khi nàng đến Truly.

Ngoại trừ Nick. Nhưng anh không phải người hẹn hò được. Không phải với nàng. Delaney rướn người tới trước để nhìn xuống phía cuối đường và thấy chiếc Miata của nàng bẻ cua. Steve lái chiếc xe thể thao bằng một tay, mái tóc nhuộm và cắt ngắn theo kiểu đầu đinh. Hai cô gái vị thành niên trông như nữ hoàng sắc đẹp ngồi ngay sau anh ta, trong khi một cô khác vẫy tay từ ghế trước. Tóc của họ được cắt và tạo mẫu khiến họ trông như thể vừa mới bước ra từ một tờ tạp chí cho thiếu niên. Mượt mà, tự nhiên và hợp thời trang.

Delaney đã lúng sục trong trường phổ thông, chủ tâm tìm những cô bé không phải là những hoạt náo viên hoặc thuộc đội cổ vũ. Nàng muốn tìm những cô gái bình thường để nàng có thể trang điểm cho họ trở nên đẹp khác thường.

Nàng tìm được các cô bé từ tuần trước. Sau khi được sự chấp thuận của mẹ chúng, nàng đã trang điểm cho từng người ngay sáng sớm hôm đó. Cả ba cô trông đều tuyệt vời, và là những quảng cáo sống động, có hồn cho tiệm thẩm mỹ của nàng. Và nếu các cô gái còn chưa đủ ấn tượng, Delaney đã sơn một tấm biển bên cạnh xe của nàng có tiêu đề: THE CUTTING EDGE - CẮT TÓC HOÀN HẢO MUỖI ĐỒ LA.

“Điều đó sẽ làm Helen phát điên lên cho mà xem,” Lisa thì thầm.

“Tớ hy vọng thế.”

Một đám thần chết, người sói, và xác chết đi ngang qua, sau đó một chiếc Chevy 57 quẹo ở góc đường với Louie đằng sau tay lái. Delaney nhìn mái tóc đen búi thành cuộn kẹo dẻo của anh và phá lên cười. Anh mặc áo thun bó sát với một gói xì gà cuộn trong ống tay áo. Ở chỗ ngồi kế bên là Sophie với mái tóc buộc cao thành đuôi ngựa, son môi đỏ tươi, và đôi kính mát mắt mèo. Cô bé thổi một cái bong bóng kẹo cao su và chui người trong cái áo khoác bằng da to tướng của Nick.

“Chú Nick,” cô bé gọi to và hôn gió anh.

Delaney nghe tiếng cười trong cổ của anh ngay trước khi Louie tăng tốc động cơ về phía đám đông. Chiếc xe cổ rung lên và gầm rú, sau đó là một phần cuối hùng tráng, bất ngờ.

Delaney giật mình nhảy lùi lại và va phải bộ ngực rắn chắc vững chãi của Nick. Đôi tay to của anh tóm lấy bắp tay nàng, và khi nàng nhìn lên anh, tóc của nàng quét nhẹ qua cổ họng anh. “Xin lỗi,” nàng nói khẽ.

Anh siết chặt nàng, và qua chiếc áo khoác, nàng cảm thấy những ngón tay dài của anh xoắn vào tay áo len của nàng. Ánh mắt anh vượt qua má nàng, sau đó hạ xuống miệng nàng. “Đừng thế,” anh nói, và nàng cảm thấy ngón tay cái của anh chạm nhẹ phía sau cánh tay nàng.

Ánh mắt anh lại chạm mắt nàng một lần nữa, và trong cách anh nhìn nàng có chút gì đó nóng bỏng và cuồng nhiệt. Cứ như anh muốn gửi cho nàng những nụ hôn đã tàn phá sức chống cự của nàng. Như thể họ là tình nhân và điều tự nhiên nhất trên thế giới này với nàng là đặt một tay ra sau đầu anh và kéo thấp mặt anh xuống sát mặt nàng. Nhưng họ không phải tình nhân. Họ thậm chí còn không phải bạn bè. Và cuối cùng anh lùi lại và thả lỏng hai tay xuống bên hông.

Nàng quay lại và hít lấy hít để không khí vào phổi. Nàng có thể cảm thấy ánh mắt của anh ở sau gáy, cảm thấy không khí giữa họ đang bắt đầu căng lên. Sức hút mạnh mẽ tới mức nàng chắc rằng mọi người xung quanh họ cũng có thể cảm nhận được. Nhưng khi nàng nhìn Lisa, bạn nàng đang vẫy tay như điên với Louie. Lisa đã không nhận ra.

Nick nói gì đó với Lisa và Delaney cảm thấy hơn là nghe thấy anh rời đi. Nàng thở phào mà không nhận ra mình vừa nín thở. Nàng nhìn qua vai một lần cuối và thấy anh biến mất trong tòa nhà phía sau họ.

“Anh ấy đẹp trai đấy chứ?”

Delaney nhìn bạn mình và lắc đầu. Không cần tưởng tượng nhiều cũng biết rằng Nick Allegrezza đẹp trai. Anh nóng bỏng. Một trăm phần trăm, đầy nam tính, hấp dẫn.

“Tớ giúp anh ấy làm tóc sáng nay đây.”

“Nick à?”

“Louie.”

Nhận thức lóe lên. “Ồ.”

“Sao tớ phải làm tóc cho Nick chứ?”

“Quên đi. Tối nay cậu có đến dự tiệc ở Grange không?”

“Có thể.”

Delaney xem đồng hồ. Chỉ thêm một vài phút nữa là tới cuộc hẹn lúc một giờ của nàng. Nàng tạm biệt Lisa và đổ cả buổi chiều vào một mái tóc nhuộm ba màu và hai khách vãng lai.

Khi xong hết việc trong ngày, nàng quét vội mớ tóc cắt cho cô gái cuối cùng, sau đó lấy áo choàng và trèo lên cầu thang đằng sau đến căn hộ của mình. Nàng dự định gặp Steve trong bữa tiệc hóa trang tổ chức ở lâu đài cổ Grange. Steve đã tìm thấy một bộ đồng phục cảnh sát ở đâu đó, và vì anh định hóa trang thành một nhân viên thừa hành pháp luật, có vẻ như nàng nên hóa trang thành một ả đứng đường. Nàng đã có sẵn váy ngắn và tất lưới, và nàng tìm thấy một cái khăn quàng lông màu hồng với cái xích tay hợp tông trong khu vực quà tặng ở cửa hàng thương mại Howdy's.

Delaney tra chìa vào ổ và chú ý tới một cái phong bì màu hồng trên bậc cửa cạnh mũi chiếc giày ống màu đen của nàng. Nàng có cảm giác không lành rằng đã biết nó là gì ngay cả khi nàng chưa cúi người nhặt nó lên. Nàng mở bao thư và lôi ra một tờ giấy trắng với bốn chữ in: BIÊN KHỎI THỊ TRẦN, lần này thì thông điệp là vậy. Nàng vò nó trong tay và nhìn quanh. Chỗ đậu xe không có ai cả. Ai đó đã để lại cái phong bì trong lúc Delaney bận làm đầu. Việc này thật dễ dàng.

Delaney lần từng bước đến bãi đỗ xe và gõ cửa sau văn phòng xây dựng Allegrezza. Chiếc Jeep của Nick không ở trong chỗ đậu xe đằng sau.

Cánh cửa mở ra và thư ký của Nick, Ann Marie, xuất hiện.

“Xin chào,” Delaney bắt đầu. “Tôi băn khoăn không biết cô có thấy ai đó ở đây hôm nay không?”

“Chỉ có người thu rác đến dọn rác của nhà Dumpster chiều nay thôi.”

Delaney nghi ngờ việc nàng bực mình với người thu rác. “Còn Helen Markham thì sao?”

Ann Marie lắc đầu. “Tôi không thấy cô ta hôm nay.”

Điều đó không có nghĩa Helen đã không để lại tờ giấy. Sau sự xuất hiện của Delaney trong cuộc điều hành, Helen có thể đã giận điên lên. “Được rồi, cảm ơn. Nếu cô thấy ai đó không nên ở đây lượn qua, cô sẽ cho tôi biết chứ?”

“Chắc rồi. Có chuyện gì xảy ra à?”

Delaney cho tờ giấy vào trong túi áo khoác. “Không, cũng không hẳn.”

Lâu đài Grange cổ kính đã được trang hoàng với những kiện cỏ khô, giấy kếp màu cam và đen, và những cái vạc đồ đầy đá khô. Một nhân viên pha chế ở Mort rót bia và cola ở một đầu, còn một ban nhạc đồng quê và nhạc viên tây chơi ở đầu kia. Độ tuổi của những người tham gia bữa tiệc Halloween từ khoảng thiếu niên không còn nhỏ để đi xin kẹo Halloween cho đến độ tuổi của bà Wannetta Van Damme, người đang say sưa với hai cữ binh sống sót sau Thế chiến thứ hai.

Khi Delaney đến, ban nhạc vừa mới bắt đầu chơi. Nàng mặc một cái váy đen bằng vải sa tanh, áo hở ngực cùng tông, và nịt tất đăng ten đen. Cái áo sa tanh cộc tay đồng bộ nàng để lại nhà. Đôi giày đen gót nhọn cao năm phân, và nàng đã mất hai mươi phút để làm cho những đường sọc trên vớ chạy dọc lên ngay ngắn phía sau bắp chân. Khăn choàng lông quần quanh cổ nàng và một cái xích tay gắn ở eo. Ngoại trừ tóc được chải chuốt và việc dùng nhiều thuốc kẻ mi phần lớn thành quả của nàng đều được giấu trong chiếc choàng len.

Nàng không muốn gì hơn là về nhà và ngủ một giấc say sưa. Nàng đã định không đến đây. Nàng tin chắc rằng tờ giấy đó là của Helen và cảm thấy buồn bực vì nó hơn mức nàng muốn thừa nhận. Chắc thế, nên nàng đã lén theo Helen một chút. Nàng đã trốn trong chiếc Dumpster và khua khoắng thùng rác nhà ả, nhưng việc ấy khác hẳn. Nàng không để lại những thông điệp điên loạn. Nếu Delaney chưa nói với Steve rằng nàng sẽ gặp anh ta, nàng có thể cuộn mình trong cái áo ngủ bằng vải flannel mình thích sau một hồi tắm rửa bằng nước ấm với xà phòng thơm phức.

Delaney chạm vào hàng khuy áo choàng trong lúc nhìn quanh đám đông hóa trang trong vô số những bộ trang phục thú vị. Nàng lén nhìn Steve đang nhảy với một cô gái hippy tầm trên dưới hai mươi tuổi. Trông họ đẹp đôi. Nàng biết Steve vẫn nhìn ngó phụ nữ khi ở bên nàng và không cảm thấy phiền lòng vì chuyện đó. Anh ta thì thoảng là một niềm khuây khỏa dễ chịu khi nàng cần ra khỏi căn hộ của mình. Anh ta cũng là một chàng trai tốt.

Nàng quyết định vẫn mặc áo choàng khi bước vào đoàn người. Nàng bị chen ép bởi hai sinh vật ngoài hành tinh cùng một người cá và suýt đụng phải một nhân vật trong phim ‘Star Trek’ phủ trong lớp trang điểm màu vàng nhạt.

“Ê, Delaney,” anh ta nói át tiếng nhạc đồng quê. “Tôi nghe cô đã quay lại.”

Giọng nói mơ hồ quen thuộc và anh ta hẳn là biết nàng. Nàng không có chút manh mối nào. Mái tóc của anh ta được khéo léo chải ra sau với keo xịt tóc màu đen, và anh chàng mặc một bộ đồng phục màu đỏ đen với biểu tượng trông giống như chữ A trên ngực. Nàng chưa bao giờ xem Star Trek và đương nhiên là không hiểu nó thu hút ở điểm nào. “Ừ, phải. Tôi quay về hồi tháng Sáu.”

“Ngay khi cô bước vào Wes đã bảo rằng đó là cô.”

Delaney nhìn sâu vào đôi mắt nhạt đến mức gần như không thấy màu xanh đâu cả. “Ôi, Chúa ơi,” nàng há hốc miệng. Scooter!” Chỉ có một điều đáng sợ hơn một tên Finley. Đó là một tên Finley ăn mặc như một Trekkie.

“Phải, là tôi đây. Lâu quá không gặp.” Lớp trang điểm của Scooter bị rạn ra ở trên trán và màu sắc trên mặt anh ta hợp với màu vàng của hàm răng. “Cô trông đẹp lắm,” anh ta tiếp tục, đầu gật gù như những con búp bê Trung Quốc với cái cổ gắn lò xo.

Delaney nhìn quanh tìm xem có ai đó giải cứu mình chẳng. “Ồ, anh cũng vậy, Scooter,” nàng nói cho có chuyện. Nàng không thấy ai quen cả và ánh mắt soi lên anh ta một lần nữa. “Anh dạo này sao rồi?” nàng hỏi, trao đổi những câu đơn giản cho tới khi có thể thoát ra.

“Tôi và Wes sở hữu một nông trại nuôi cá ở Garden. Chúng tôi mua nó từ bạn gái cũ của Wes sau khi cô ta cuốn gói đi với tên tài xế đường dài. Chúng tôi sắp làm giàu nhờ bán cá trê.”

Delaney chỉ có thể tròn tròn mắt. “Anh có một trại nuôi cá ư?”

“Chứ sao. Thế cô nghĩ hết thủy số cá trê tươi rói đó đến từ đâu chứ?”

‘Những con cá trê tươi rói nào?’ Delaney không nhớ mình đã từng thấy nhiều cá trê trên những quầy thực phẩm trong thành phố. “Xung quanh đây có nhu cầu lớn về món ấy không?”

“Giờ thì chưa, nhưng Wes và tôi biết rằng với vi khuẩn ‘E.coli’ và dịch cúm gà, dân tình sẽ bắt đầu xục hàng đông cá.”

Anh ta nâng ly Solo đỏ uống một hớp dài. “Cô lập gia đình chưa?”

Thường nàng ghét câu hỏi đó, nhưng nàng không thể bỏ qua một thực tế khỏi cần nghi ngờ gì rằng Scooter là một thằng còn ngớ ngẩn hơn cả trong trí nhớ của nàng. “À, chưa. Anh thì sao?”

“Ly dị hai lần rồi.”

“Con số ấn tượng đấy,” nàng vừa nói vừa lắc đầu và nhún vai. “Gặp anh sau, Scooter.” Nàng bước qua nhưng anh ta vẫn theo gót.

“Bia không?”

“Không, tôi đang tìm gặp bạn ở đây.”

“Thì dẫn cô ấy theo.”

“Không phải là cô.”

“Ồ.” Anh ta quay bước và gọi với phía sau lưng nàng. “Gặp lại cô sau, Delaney. Có thể lúc nào đó tôi sẽ gọi cho cô.”

Sự đe dọa của anh ta có lẽ sẽ làm nàng hoảng sợ nếu tên nàng có nằm trong danh bạ điện thoại. Nàng rẽ lối đi qua một nhóm người ăn mặc như dân chơi nhạc punk, đến bên rìa sàn nhảy. Abraham Lincoln mời nàng nhảy, nhưng nàng từ chối. Đầu nàng bắt đầu ong ong và nàng muốn về nhà, nhưng nàng thấy mình có trách nhiệm báo cho Steve rằng mình phải đi. Nàng thấy anh ta ở cạnh Cleopatra, đang chơi guitar bài “No One Else On Earth” của Wynonna Judd.

Mắt nàng nheo lại và nàng tránh nhìn Steve. Thỉnh thoảng anh chàng có thể cực kỳ lố. Ánh mắt nàng dừng trên một cặp quen thuộc ăn mặc như một tên du côn thập niên năm mươi và bạn gái của anh ta mặc một cái váy xòe. Từ vòng ngoài của những cặp nhảy, Delaney thấy Louie đang xoay Lisa ở phía sau lưng của anh sau đó lại xoay về phía trước. Anh kéo cô sát ngực và đỡ cô hạ xuống thấp đến mức đuôi tóc chạm sàn. Delaney mỉm cười và nhìn sang cặp đôi gần Louie và Lisa nhất. Không thể nhầm lẫn về người đàn ông cao ráo đang xoay cô cháu gái như một con bông vụ. Theo những gì Delaney có thể nói, sự nhượng bộ duy nhất của Nick đối với ngày hội là ‘txapel,’ cái mũ bê rê của dân Basque. Anh mặc quần jean và áo sơ mi vải màu nâu nhạt. Ngay cả khi không diện đồ hóa trang, anh vẫn có vẻ giống như một tên cướp biển với cái mũ bê rê màu đen kéo hơi thấp xuống trán.

Lần đầu tiên kể từ khi ra đi, Delaney nghiêm túc mong muốn có lại phần nào không khí gia đình. Không phải là cái gia đình độc đoán hời hợt như của nàng, mà là một gia đình thật sự. Một gia đình cười nói vui vẻ nhảy nhót và yêu thương nhau vô điều kiện.

Delaney quay đi và va vào Elvis. “Xin lỗi,” nàng nói và ngược lên nhận ra khuôn mặt của Tommy Markham được trang điểm bằng những lọn tóc mai giả.

Tommy nhìn nàng rồi trông sang người phụ nữ bên cạnh. Helen vẫn còn ăn mặc như nữ bá tước Godiva, vẫn còn đội vương miện trên đầu.

“Chào, Delaney,” cô ta chào nàng, mỉm cười tự mãn như thể cô ta ở vị thế cao hơn. Cũng giống như nụ cười kiêu “hãy hôn mông tao đi” mà cô ta luôn ban phát cho nàng từ hồi lớp một.

Delaney quá mệt mỏi để đóng vai người lịch sự, nàng không còn cảm nhận gì. Đầu nàng ong ong, kích động bởi nụ cười ngu ngốc của Helen. “Cô thích tầm biễn ở cuộc diễu hành của tôi đến độ nào?”

Nụ cười của Helen tắt ngấm. “Thật thảm hại, nhưng dễ hiểu thôi.”

“Không thảm hại bằng cái bộ tóc xơ xác với chiếc vương miện rẻ tiền.” Âm nhạc dừng lại khi nàng bước lên trước và gí sát mặt vào Helen. “Và nếu cô còn gửi thêm thư đe dọa tôi lần nữa, tôi sẽ nhồi nó vào mũi cô đấy.”

Helen hạ hàng chân mày xuống và chớp mắt. “Cô điên rồi. Tôi chưa bao giờ để lại cho cô lời đe dọa nào cả.”

“Những mẫu giấy.” Delaney không tin cô ta dù chỉ trong một giây. “Có hai tờ như thế.”

“Tôi không nghĩ Helen lại...”

“Im đi, Tommy,” Delaney ngắt lời mà không rời mắt khỏi kẻ thù cũ của nàng. “Những lời đe dọa ngu ngốc của cô không làm tôi sợ đâu, Helen. Tôi chỉ bực mình hơn bất kỳ điều gì khác.” Nàng đưa ra một lời cảnh cáo cuối cùng trước khi bước đi, “Tránh xa tôi và tất cả những gì thuộc về tôi ra.” Sau đó nàng quay đi và rẽ lối bước qua đám đông, né tránh và len lỏi, đầu nàng nhúc nhúc như búa bổ. Sẽ ra sao nếu không phải là Helen? Không thể nào. Helen ghét nàng.

Nàng đã ra đến gần cửa thì Steve bắt kịp.

“Cô đi đâu vậy?” anh ta hỏi, sai bước theo nàng.

“Về nhà. Tôi đau đầu quá.”

“Cô không thể ở lại thêm một chút nữa thôi sao?”

“Không.”

Họ bước vào chỗ đậu xe và dừng cạnh xe của Delaney. “Chúng ta còn chưa khiêu vũ mà.”

Ngay lúc đó chỉ riêng cái ý nghĩ khiêu vũ cùng một người đàn ông đùa với cái ở trước quần mình đã khiến nàng rối trí đến mức không thể tự chủ. “Tôi không muốn nhảy. Tôi đã có một ngày dài và giờ đang mệt mỏi. Tôi về ngủ đây.”

“Muốn bầu bạn không?”

Delaney nhìn vào khuôn mặt đẹp trai mặng sữa của anh chàng và cười lặng lẽ. “Uớm lời hay đấy.” Anh ta rướn người định hôn nàng, nhưng tay nàng chặn trước ngực anh ta.

“Được.” Anh ta cười. “Có thể là lần sau vậy.”

“Ngủ ngon nhé, Steve,” nàng nói và bước vào trong xe. Trên đường về nhà, Delaney dừng lại ở Value Rite và mua một hộp bánh bơ lạc Reese cỡ lớn, một

chai Coca, và một vài cục xà phòng tắm mùi vani. Cho dù có tắm nước nóng một trận nằng vẫn có thể ngủ trước mười giờ.

‘Tôi chưa bao giờ để lại cho cô lời đe dọa nào cả.’ Chắc chắn Helen đã nói dối. Đương nhiên là cô ta không thừa nhận đã viết những lời đe dọa đó. Không phải là trước mặt Tommy.

Thế nếu cô ta không nói dối? Lần đầu tiên, một nỗi sợ hãi thật sự như một quả bóng căng dần lên trong ngực nằng nhưng nằng cố tảng lờ nó. Delaney không muốn nghĩ rằng tác giả của những lời đe dọa kia có thể là ai khác ngoài trừ kẻ thù cũ của nằng. Một ai đó mà nằng không biết.

Khi nằng lái xe vào bãi đất đằng sau tiệm thẩm mỹ, thì thấy chiếc xe Jeep của Nick đã đậu phía sau văn phòng của anh. Cái bóng đen thẫm của anh dựa trên cốp xe, vóc dáng quen thuộc của anh thả lỏng. Đèn phía trước của chiếc xe Miata quét ngang chiếc áo khoác da của anh khi anh tránh xa khỏi chiếc xe bốn bánh.

Delaney tắt máy và vội lấy cái túi nhựa đựng hàng tạp hóa. “Anh đi theo tôi à?” nằng hỏi khi ra khỏi xe và đóng cửa.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Tại sao?” Gót giày nằng khuấy động đám sỏi khi nằng bước tới cầu thang.

“Kể cho tôi nghe về những lời đe dọa đi nào.” Anh chồm tới và cầm lấy túi tạp hóa trong tay nằng khi nằng đi ngang qua.

“Này, tôi có thể tự xách được mà,” nằng phản đối ngay cả khi nhận ra rằng đã lâu lắm từ khi có một người đàn ông đề nghị mang giúp gì đó cho nằng. Tất nhiên, người đề nghị làm việc đó không phải Nick.

“Kể cho tôi nghe về những lời đe dọa đi nào.”

“Làm sao anh biết được?” Anh theo sát ngay sau nằng lên cầu thang, nằng cảm thấy bước đi mạnh hơn của anh ngay dưới gót chân mình. “Có phải Ann Marie đã nói với anh không?”

“Không. Tôi đã nghe cuộc nói chuyện của em với Helen lúc tối nay.”

Delaney tự hỏi có bao nhiêu người cũng đã nghe rõ chuyện đó. Hơi thở của nằng lơ lửng trước mặt khi nằng vội vã mở khóa cửa. Bởi vì sẽ chỉ là phí công, nên nằng không định bảo Nick không được vào. “Helen đã viết cho tôi hai tờ giấy đe dọa nho nhỏ.” Nằng bước vào bếp và bật đèn.

Nick đi theo, mở khóa áo choàng và lấp đầy không gian nhỏ bé trong phòng bằng vóc dáng và sự hiện diện của mình. Anh đặt túi tạp hóa của nằng lên quầy. “Trong đó nói gì?”

“Anh tự đọc đi.” Nằng cho tay vào túi và đưa cho anh cái phong bì đã nhét vào lúc trước. “Cái kia cũng tương tự, ‘Tôi đang theo dõi cô.’” Nằng lướt qua anh và bước vào hành lang ngắn dẫn đến phòng ngủ.

“Em báo cảnh sát chưa?”

“Chưa.” Nàng treo áo vào tủ, sau đó trở lại chỗ cũ. “Tôi không thể chứng minh Helen là người gửi chúng, mặc dù tôi tin chắc là cô ta. Và ngoài ra, tờ giấy đó không hẳn là dọa dẫm, chỉ là quấy rối.” Từ cửa, nàng ngắm anh đang đọc tờ giấy trong tay. Chiếc mũ ‘Txapel’ khiến anh trông như một chiến binh đẹp trai chiến đấu cho tự do của xứ Basque.

“Em tìm thấy chúng ở đâu?”

“Ngay trước cửa nhà tôi.”

“Em còn những tờ khác...” Anh ngược lên và ngừng câu nói dở. Đôi mắt anh mở to ra một chút, sau đó ánh mắt nhìn nàng từ đầu tới chân. Lần đầu tiên trong đời, nàng làm cho Nick nghẹn lời. Và phải viện đến một bộ trang phục của gái gọi để làm được điều ấy.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì cả.”

“Anh không nói được ít nhất một lời nhận xét lịch sự hay dễ nghe nào sao?” Nàng cố đứng vững, như thể nàng không cảm thấy ánh mắt của anh đục chạm nàng khắp nơi.

Nhưng cuối cùng nàng bỏ cuộc và kéo cái khăn choàng để che đi phần căng lên dưới chiếc áo hở ngực bằng sa tanh.

“Ít nhất là một.”

“Tôi không ngạc nhiên.”

Anh chỉ vào eo nàng. “Em dùng xích tay làm gì thế?”

“Anh biết rõ hơn tôi mà.”

“Thở hoang,” anh nói, một nụ cười đậm đặng cong lên nơi khóe miệng anh, “Tôi không cần thêm đồ chơi phụ trợ để hoàn thành việc đó.”

Nàng đảo mắt lên trần nhà. “Tha cho tôi cái màn kể chi tiết cuộc sống tình dục của anh đi.”

“Em chắc không? Em có thể học được điều gì đó hay ho đấy.”

Nàng vòng tay trước ngực. “Tôi không tin anh biết thứ mà tôi muốn học.” Sau đó nàng nhanh chóng thêm vào, “Đó không phải là một lời thách đố.”

Tiếng cười khẽ của anh xóa đi khoảng cách ngăn ngui giữa họ. “Đó là một lời thách đố, Delaney à.”

“Tôi sẽ nhớ lời của anh.” Anh bước một bước về phía nàng, và nàng giơ tay lên như một cảnh sát giao thông. “Tôi không muốn đi đến việc đó với anh, Nick ạ. Tôi tưởng anh đến đây để xem tờ giấy Helen để lại cho tôi.”

“Tôi đã xem rồi.” Anh dừng lại khi lòng bàn tay nàng chạm ngực anh. Lốp da mát lạnh ép sát vào tay nàng. “Nhưng em làm tôi không thể nghĩ tới gì khác ngoài cái khóa kéo của em.”

“Anh là một thằng nhóc to xác. Cố tập trung đi.” Delaney thả tay xuống và bước qua anh tới tủ lạnh. “Bia không?”

“Chắc rồi.”

Nàng mở nắp, sau đó đưa cho anh một chai bia bí ngô mà nàng mua ở cửa hàng bia vi sinh. Anh nhìn nhãn hiệu bia như thể hoàn toàn không biết phải làm gì với nó. “Nó thực sự ngon đấy,” nàng trấn an anh và uống một ngụm lớn.

Nick nâng chai bia lên môi, và đôi mắt màu xám của anh nhìn nàng qua miệng chai khi anh uống. Anh ngay lập tức hạ chai bia xuống và quệt mu bàn tay qua miệng. “Lạy Chúa, tởm quá.”

“Tôi thích nó.” Nàng mỉm cười và uống thêm một hớp dài.

“Em có còn chai bia nào ra hồn không?” Anh đặt cả cái chai và tờ giấy lên quầy.

“Tôi có bia mâm xôi.”

Anh nhìn nàng chằng khác nào nàng đang yêu cầu anh cắt tinh hoàn của mình. “Có Bud không?”

“Không. Nhưng tôi có một chai Coca trong cái túi đó.”

Nàng vẫy chai về phía cái túi nhựa sau đó lách qua Nick tới phòng khách.

“Em tìm thấy tờ giấy đầu tiên ở đâu?” anh hỏi phía sau nàng.

“Trong tiệm.” Nàng bật đèn phía trên dàn âm thanh, sau đó chuyển cái đèn bàn lại gần chiếc ghế dài. “Đúng ra, anh đã chỉ nó cho tôi.”

“Khi nào?”

“Cái hôm anh thay khóa giúp tôi ấy.” Nàng nhìn qua vai khi kéo sợi dây đèn. Nick đứng giữa phòng tu ừng ực chai Coca mà nàng mua ở Value Rite. “Nhớ không?”

Anh hạ chai xuống và liếm giọt nước màu nâu ở môi dưới. “Một trăm phần trăm.”

Bất ngờ, ký ức về đôi môi của anh ấn vào môi nàng và cảm giác làn da ấm áp của anh dưới bàn tay nàng tràn về trong tâm trí nàng.

“Tôi đang nói về tờ giấy.”

“Tôi cũng thế.”

“Không, anh không như thế.”

“Sao em lại nghĩ Helen là thủ phạm?”

Delaney ngồi lên bàn, cẩn thận làm cho cái váy sa tanh của nàng không giật lên tận hông và khiến cho nàng giống một ngôi sao phim cấp ba. “Còn ai khác có thể làm chuyện này chứ?”

Anh đặt chai Coca lên bàn cà phê và cởi áo. “Còn ai khác muốn em rời khỏi đây?”

Delaney không thể nghĩ ra ai khác ngoại trừ Nick và cả gia đình anh. “Anh.”

Anh ném áo lên tay ghế sofa và nheo mắt nhìn nàng. “Em thực sự tin thế à?”

Không hẳn thế. “Tôi không biết.”

“Nếu em nghĩ tôi hèn hạ tới mức đe dọa phụ nữ, thì sao em còn để cho tôi vào nhà?”

“Thế liệu tôi có thể ngăn anh được không?”

“Có lẽ vậy, nhưng tôi không gửi những tờ giấy đó và em biết rõ như vậy mà.” Anh ngồi cạnh Delaney và rướn người về phía trước chống cùi tay lên đầu gối. Anh xắn ống tay áo lên quá cẳng tay, và anh mang một cái đồng hồ có dây đeo màu đen đã mòn. “Ai đó thực sự khó chịu vì em. Thế gần đây em có cắt hồng tóc của ai không?”

Mắt nàng nhú lại, và nàng dẫn mạnh chai bia bí ngô lên bàn cà phê. “Trước tiên, Nick ạ, tôi không bao giờ làm hồng tóc của ai cả. Và thứ hai, anh nghĩ gì vậy, rằng có kẻ tâm thần nào đó quanh đây để lại lời đe dọa bởi vì tôi cắt tóc mái của cô ta quá ngắn hay là uốn quá xoắn ư?”

Nick nhìn nghiêng qua nàng và cười. Tiếng cười mới đầu khúc khích trong ngực anh và dần vang lên to hơn, làm Delaney nổi khùng. “Tại sao em nổi nóng vậy?”

“Anh sỉ nhục tôi.”

Anh đặt một tay lên trước áo sơ mi ra vẻ vô tội, kéo lần vải mềm qua bên và phơi ra một mảng ngực rám nắng. “Đâu nào.”

Delaney ngược nhìn ánh mắt thích thú của anh. “Chính xác là anh đã làm thế đấy.”

“Xin lỗi em.” Ngay sau đó anh lại làm hồng lời xin lỗi bằng cách khoét sâu vào vết thương. “Thỏ hoang.”

Nàng đâm vào tay anh. “Đồ ngớ ngẩn.”

Nick tóm lấy khuỷu tay nàng và kéo nàng về phía anh. “Đã ai nói với em rằng em là một ả gái gọi tuyệt đẹp chưa?”

Mùi xà phòng làm từ cây đàn hương và làn da ấm áp lại tràn ngập trong tâm trí nàng. Những ngón tay mạnh mẽ của anh làm dậy lên những vết chàm ngứa ran bên trong tay nàng, và nàng cố giật tay ra. Anh thả nàng ra chỉ để tóm lấy khăn choàng của nàng bằng hai tay và kéo nàng lại gần hơn. Mũi nàng đụng

mũi anh, và nàng cảm thấy mình ngập chìm trong ánh mắt sương khói của anh. Nàng mở miệng định nói gì đó châm biếm và mỉa mai, nhưng bộ não và giọng nói đã phản bội nàng và những gì phát ra chỉ là hơi thở dồn dập, “E hèm, cảm ơn, Nick. Tôi chắc rằng anh đã nói điều đó với tất cả phụ nữ ngu với anh.”

“Em có phải người đàn bà của tôi đêm nay không?” anh hỏi ngay sát trên miệng nàng, giữ nàng chỉ bằng một dải khăn choàng lông hồng mượt mà và giọng nói êm ái của mình.

Nàng không nghĩ rằng mình đã nói như vậy, hoặc có ý như vậy, hoặc điều gì đó tương tự... “Không. Anh biết rằng chúng ta sẽ không bao giờ có thể cùng nhau.”

“Em đừng bao giờ nói là không bao giờ.” Đám lông tơ vờn nhẹ qua má và cổ nàng khi anh vuốt tay xuống gờ phía trên chiếc áo hở ngực của nàng. “Tim em đang đập mạnh đây này.”

“Tại tôi có huyết áp rất cao đấy thôi.” Mí mắt nàng nặng trĩu và nàng cảm thấy đầu lưỡi anh chạm vào dưới môi nàng.

“Em luôn là một kẻ nói dối quá dở.” Rồi trước khi Delaney biết chuyện xảy ra theo cách nào, nàng đã ở trong lòng Nick và miệng của anh ôm kín miệng nàng, trong một nụ hôn mới đầu ngọt ngào nhưng rồi nhanh chóng phá tan sự chống cự yếu ớt tội nghiệp của Delaney. Anh đặt một tay phía sau đầu nàng, tay kia ở phía ngoài đùi nàng, mơn trớn nàng qua lớp bút tất dài màu đen. Chiếc lưỡi trơn mượt của anh cuốn chặt lưỡi nàng, thôi thúc một sự đáp trả nóng bỏng, cuồng nhiệt hơn, và nụ hôn nàng dành cho anh khơi nên một cơn rừng mình đây những rạo rức thuần túy chạy suốt trong cơ thể họ. Nàng lần tay lên bên rìa cổ anh và mân mê sợi dây buộc tóc bằng cao su của anh. Chiếc mũ bê rê rơi khỏi đầu anh khi nàng chải ngón tay qua mái tóc mát lạnh dày mượt của anh. Nàng cảm thấy ngón tay anh kéo miết từ nịt tất của nàng tới chân váy, vạch một đường lửa hun nóng phía trong đùi nàng và thổi bùng cảm giác thèm khát tận sâu trong lòng nàng. Rồi ngón tay anh luồn vào bên trong lớp đăng ten màu đen và anh nắm lấy phần da thịt trần trụi của nàng. Nàng thò tay vào cổ áo anh đang mở rồi chạm vào bờ vai ấm áp cùng bắp thịt rắn chắc của anh, nhưng thế vẫn chưa đủ và nàng giật mạnh hàng cúc áo anh cho đến khi cái áo sơ mi của anh mở toang ra. Anh trông sẵn chắc và ngọt ngào, làn da nóng bỏng và hơi ẩm ướt. Dưới朦胧 nàng, cái vật dày cộm đang cương lên của anh ép mạnh vào nàng và nàng trườn sâu hơn vào trong lòng anh. Những ngón tay của anh ngoạm vào trong đùi nàng, và nàng cảm nhận được tiếng anh hực lên sâu dưới lòng bàn tay mình.

Anh di chuyển một tay đến hông nàng, và những ngón tay mạnh mẽ của anh siết chặt nàng qua lớp sa tanh mỏng. Một tiếng rên rỉ mắc trong ngực nàng khi lòng bàn tay của anh vuốt ngược lên, qua ngực, đến cổ nàng. Khớp ngón tay của anh khẽ lướt qua xương cổ nàng rồi tìm đến ngực áo nàng. Khuôn miệng đầy nhục cảm của anh tìm xuống cổ nàng và bàn tay của anh len bên trong lớp sa

tanh chặt bó. Anh bóp cặp ngực trần của nàng, và Delaney ưỡn người, áp đầu ngực căng cứng của nàng vào lòng bàn tay nóng, nóng rẫy của anh. Đôi tay nàng chuyển qua vai anh, và nàng túm lấy áo của anh trong bàn tay nắm chặt.

Nàng cong người lên và, với sự tỉnh táo cuối cùng, nàng thì thầm, “Nick, chúng ta phải dừng lại thôi.”

“Chúng ta sẽ dừng lại,” anh thì thầm khi kéo chiếc áo của nàng xuống hông một cách thành thực và cúi đầu thấp xuống. Anh vờn nhẹ môi qua cái núm vú hồng hồng của nàng, sau đó mút lấy nó vào miệng, lưỡi của anh nóng bỏng, ẩm ướt và mê mải. Bàn tay to lớn ấm áp của anh chen vào giữa hai đùi nàng và anh ấn lòng bàn tay vào vùng da thịt nhạy cảm của nàng. Dưới chiếc quần con bằng cotton đã thấm ướt của nàng, ngón tay anh tìm thấy nàng, và nàng khép chân lại, khóa chặt tay anh giữa hai chân nàng. Mắt Delaney nhắm lại và tên anh thoát ra khỏi môi nàng, nửa rên rĩ nửa thở dài. Đó là âm thanh của đòi hỏi và khao khát. Nàng muốn anh làm tình với nàng. Nàng muốn cảm nhận cơ thể trần truồng của anh áp vào người mình. Nàng không có gì để mất ngoài lòng tự trọng. Một chút tự trọng nhỏ nhoi có là gì khi sánh với một cơn khoái cảm tốt cùng?

Khi ấy miệng anh nhả ra và không khí lạnh quét qua ngực nàng. Nàng buộc phải mở mắt và dõi theo ánh mắt rực cháy của anh tới đầu vú long lanh của mình. Anh buông tay khỏi đùi nàng và nâng một đầu chiếc khăn choàng lên, chậm rãi chải nhẹ qua phần da thịt nhạy cảm của nàng. “Hãy nói rằng em muốn tôi.”

“Chẳng phải rõ ràng là thế rồi hay sao?”

“Dù sao cũng nói đi.” Anh nhìn lên, đôi mắt đầy ham muốn và quả quyết. “Nói đi.” Lốp khăn lông quét qua ngực nàng thêm lần nữa.

Delaney hớp lấy vài hơi. “Tôi muốn anh.”

Ánh mắt của anh lia qua gương mặt nàng, sau đó dừng lại trên miệng nàng. Anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi nàng và kéo áo của nàng về đúng chỗ, lại che kín ngực nàng.

Anh không định làm tình với nàng. Hiển nhiên là không. Anh có nhiều thứ để mất hơn là nàng. “Tại sao chúng ta lại tiếp tục làm việc này?” nàng hỏi khi anh nhắc môi lên.

“Tôi không định để điều này xảy ra với chúng ta, nhưng nó luôn xảy ra.”

“Em không biết à?”

“Tôi ước gì mình biết được.”

“Một việc còn dang dở.”

Nàng hít sâu và dựa sát anh.

“Anh đang nói về cái gì? Thế nào là việc còn dang dở?”

“Tôi đó ở Angel Beach. Chúng ta chưa bao giờ kết thúc cái mà chúng ta bắt đầu trước khi em bỏ đi.”

“Bỏ đi?” nàng cup chân mày xuống sau đó ngược mắt lên. “Tôi đâu còn sự lựa chọn nào khác.”

“Em có một lựa chọn và em đã chọn. Em đã bỏ đi với Henry.”

Với tất cả lòng tự trọng còn có thể giữ được trong tình huống đó, Delaney rời khỏi lòng anh. Chiếc giày trái của nàng đã rơi mất và cái khăn choàng mắc kẹt trong áo. “Tôi bỏ đi vì anh đã lợi dụng tôi.”

“Chính xác là khi nào?” Anh đứng dậy và bao trùm lấy nàng. “Khi em van xin tôi vuốt ve khắp người em hả?”

Delaney kéo váy xuống. “Im đi.”

“Hay là khi đầu tôi đang ở giữa hai chân em?”

“Câm ngay, Nick.” Nàng kéo mạnh cái khăn choàng ra ngoài. “Anh chỉ muốn sỉ nhục tôi thôi.”

“Vớ vẩn.”

“Anh lợi dụng tôi để trả đũa Henry.”

Anh nhấp nhấp gót chân và nheo mắt. “Tôi chưa bao giờ lợi dụng em. Tôi bảo em đừng lo lắng và tôi sẽ lo cho em, nhưng em nhìn tôi như thể một tên hãm hiếp và bỏ đi với Henry.”

Nàng không tin anh. “Tôi chưa bao giờ coi anh là tên cưỡng hiếp, và tôi cố nhớ lại xem anh có nói một lời tử tế nào chưa. Nhưng anh chưa bao giờ nói.”

“Có đấy, tôi đã nói rồi, chỉ có điều em lại chọn cách chuồn đi với ông già. Và theo quan niệm của tôi, em đã nợ tôi.”

Nàng nhặt áo choàng của anh ở phía sau trường kỷ và quăng nó cho anh. “Tôi không nợ anh gì cả.”

“Tốt nhất là em không nên ở quanh đây hôm mùng bốn tháng Sáu, nếu không tôi sẽ đòi lại những gì em nợ tôi suốt mười năm qua.” Anh cho tay vào túi và bước ra cửa. “Và cái khoản lãi suất sẽ nặng lắm đấy, thỏ hoang à.”

Delaney nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín một lúc lâu sau khi nghe tiếng xe Jeep lao lên con đường. Cơ thể của nàng vẫn bùng cháy vì sự tiếp xúc của anh, và ý nghĩ về thứ gì kiểu như trả nợ tình không hẳn là chẳng có chút hấp dẫn. Nàng quay lại căn phòng và nhặt cái mũ ‘txaple’ của Nick trên sàn. Nàng nâng chiếc mũ bê rê lên mũi. Nó thoảng mùi của da, của len và Nick.